Proletari din toate ţările uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 13 (643) * joi 27 martie 1958 * 8 pag. 30 bani

In toată ţara, în aceste zile, se sărbătoreşte Săptămîna Mondială a Tineretului. La această sărbătoare alături de utemişti se află şi pionierii. Iată cîteva aspecte:

Duminică 23 martie: Ziua muncii voluntare

Craiova. Zi de muncă voluntară. Pionierii de la şcoala din comuna Ghelmezoaia, raionul Tr. Severin s-au alăturat utemiştilor participînd la curăţirea uliţelor comunei. Apoi s-au îndeletnicit cu acelaşi lucru şi în curţile părinţilor. Astfel că fiecare curte, fiecare casă strălucea de curăţenie. Pionierii au mai participat, de asemenea, la plantarea puieţilor pe terenul întovărăşirii agricole din comună.

Reşiţa. Pionierii din comunele Văliug şi Tîrnova puteau fi văzuţi duminică lucrînd cu însufleţire la plantarea puieţilor, la amenajarea rondurilor de flori, la curăţirea şanţurilor şoselei.

Găeşti. In comuna Vişina, pionierii şi-au construit — prin muncă voluntară, — o groapă de sărituri şi un teren de volei (foto 1).

Oraşul Stalin. Pionierii de la Şcoala medie nr. 3 şi-au propus:

— Curăţirea permanentă a străzii pe care se găseşte şcoala, plantarea ei cu pomi, amenajarea spaţiilor verzi. Fiecare pionier va planta un pom fructifer şi doi copaci.

Tr .Măgurele. Pionierii au ajutat la curăţirea aleilor din parcuri şi la curăţarea pomilor ornamentali.

Giurgiu. De la Şcoala medie nr. 3 ni se anunţă că pionierii au rotunjit coroanele de la pomi şi au văruit toţi pomii de pe străzile principale ce duc spre port.

Marţi 25 martie: Ziua solidarităţii cu tineretul din colonii

De la cine şi ce fel au aflat pionierii Şcolii de 7 ani nr. 18 din Bucureşti de Rad Giamşid, nu se ştie. Se ştie numai că la Facultatea de Filozofie a sosit o delegaţie de copii cu o invitaţie specială:

— Am vrea să veniţi la noi în detaşament, a spus Siriјescu Radu.

— Vă rugăm... Pionierii noştri sînt bucuroşi să vă cunoască.

Rad Giamşid a promis că va veni şi iată că a venit.

Pionierii clasei a IV-a A şi C s-au pregătit mult pentru această adunare. Au căutat pe hartă îndepărtatul Iran, au citit despre activitatea tineretului iranian. Iar cînd studentul Rad Giamşid a sosit la adunare fiecare pionier avea o mulţime de întrebări la care dorea răspuns.

— Povestiţi-ne despre dv...

— In Iran toţi copiii merg la şcoală ?...

— Dar Palat al pionierilor, există ?

— Cum îşi petrec copiii acolo timpul liber ? Sînt stadioane ?

Studentul Rad, bun prieten al celor mici, nu mai pridideа cu răspunsurile. El le-a povestit însă pe îndelete despre lupta poporului iranian împotriva colonialismului, pentru independenţă naţională, progres şi pace. El le-a mai povestit şi despre lupta pentru independenţă a tinerilor algerieni, a tinerilor indonezieni. Au urmat bineînţeles autografe, adrese şi promisiunea solemnă pentru o viitoare... reîntîlnire (foto 2).

Joi 27 martie: Ziua ştiinţei şi tehnicii

Ziua ştiinţei şi tehnicii i-a preocupat mult pe elevii clasei a VII-a B de la Şcoala nr. 173 din Capitală. La invitaţia lor, tov. Nicolae Mircea, inovator în producţie, le-a făcut o vizită.

— Intotdeauna am îndrăgit tehnica, a spus tov. Mircea, în încheiere, copiilor. Cînd eram ca voi, visam să ajung tehnician; aceasta era cea mai mare dorinţă a mea ! Am intrat apoi ucenic, am devenit lucrător şi de un an am păşit tot mai sus, pătrunzînd tainele şi sufletul maşinilor şi astfel am devenit inovator.

— Aţi primit vreo decoraţie ?

— Da, am primit. Mai întîi, am fost decorat cu „Medalia muncii" iar de curînd, am primit „Ordinul Muncii" clasa a III-a.

Tovarăşul Nicolae Mircea a vorbit copiilor, apoi, despre realizările şi progresul ştiinţei şi tehnicii la noi în ţară şi în străinătate (foto 3).

PLANURI

Pentru copiii de la Şcoala de 7 ani din Azuga, vacanţa de acum, va fi prima vacanţă pionierească. De ce prima ? Foarte simplu. Pentru că de-abia acum au devenit pionieri. Cu ce se va deosebi ea de celelalte ? Va fi mai atractivă ? Să urmărim atent ce scrie pe aceste foi împrăştiate pe masa de lucru.

SPRE CABANA GÎRBOVA

...La cîţiva kilometri de Azuga, într-un loc pitoresc, printre tufişuri albite încă de nea, înaintează vesel, cu rucsacuri în spate un grup de turişti. Şi mai mici, şi de prin clasele mai mari. Din diferite direcţii apar la orizont alţi copii. Sînt ei cam obosiţi, pentru că au avut de-a face cu posturile de control, dar bine că au ajuns la timp. Ştafeta este preluată de alţi pionieri. Oare pe ei ce-i mai aşteaptă în cale, căci drumu-i lung pînă la cabană... Impresiile însă nu le vor povesti decît seara, la focul de tabără... Toate acestea sînt legate de un punct din planul de activitate, punct care poartă numele „Expoziţia micilor turişti".

SEARA MINUNILOR...

citim mai departe. E vorba de o seară la care vor participa în special cei din clasele a III-a şi a IV-a.

...Spectatorii privesc cu atenţie la „scamatorul" care a înmuiat prosopul în spirt. Cu chibritul în mînă, dă foc... Flacăra albăstruie îţi ia vederea. Dar ce se întîmplă ? Prosopul a rămas întreg ! Nu se vede nici o arsură ! „Misterul" care se ascunde aici, ca şi în celelalte „scamatorii", nu-l vor afla decît mai tîrziu...

ISTORICUL UNITĂŢII

Concurs „Drumeţii veseli". Tema : Istoricul unităţii noastre. Cînd a luat fiinţă unitatea ? Care au fost primii pionieri ? Ce făceau în timpul liber ? Iată numai cîteva din întrebările la care vor trebui să răspundă cei care vor lua parte la acest concurs!...

Multe lucruri frumoase îi vor atrage pe micii purtători ai cravatei roşii. Programul de activitate mai prevede o „zi a şahului", în care elevii din clasele mai mari îi vor învăţa pe noii pionieri tainele acestui joc. Disputarea primelor întîlniri din cadrul spartachiadei de primăvară şi... tradiţionalul Carnaval al iniţiativelor, la care vor fi prezentate cele mai originale costume...

Ei, ce ziceţi, va fi această vacanţă pionierească mai frumoasă decît celelalte ? Este doar prima vacanţă pionierească.

EMIL DOBRESCU

ÎN ZILELE ACESTEA

1

2

3

Măriuca răspunde cititorilor

In ultimul timp am primit scrisori în care mulți prieteni mă întreabă ce să facă pentru ca adunările de grupă sau detașament să fie cît mai interesante, mai atractive. Alții vor să știe cum trebuie să procedeze atunci cînd vor să scrie pionierilor de peste hotare.

Din noianul de scrisori am ales-o pe cea a Suzanei Hariga, din comuna Ștefănești, raionul Trușești, căreia doresc acuma să-i răspund: Dragă Suzana, detașamentul din care fac eu parte nu pot spune că ține adunări plicticoase deoarece programul de activități este făcut după propunerile noastre, ale pionierilor. Pentru ca să înțelegi mai bine ceea ce vreau să-ți spun, iți voi reda mai jos scrisoarea prietenei mele Marin Maria, de la Școala de 7 ani nr. 11, din Constanța, în detașamentul căreia s-a organizat o adunare foarte frumoasă.

„Subiectul acestei adunări, îmi scrie Maria, a fost „Cea mai bună recitare". S-au recitat mai multe poezii de George Coșbuc. Colega mea — Peiu Dumitrica a recitat foarte frumos poezia „Mama", pentru care a primit drept premiu o carte. Spre deosebire de alte adunări, la aceasta toți ne-am întrecut pe noi înșine. Am fost însuflețiți de dorința de a recita cît mai frumos", își încheie scrisoarea prietena mea.

După cum vezi, dragă Suzana, cu puțină bătaie de cap și un gram de inițiativă se pot organiza adunări interesante.

Klein Herman, din Tecuci, și Bițan Maria, din comuna Limanu, raionul Negru Vodă, vor să știe ce trebuie să facă ca scrisorile lor să ajungă la prietenii de peste hotare. Dar nu-i nimic mai simplu: scrieți pe plic adresele prietenilor voștri — și asemenea adrese puteți găsi și în „Scînteia pionierului" — și mergeți la poștă. Tovarășii de acolo vă vor spune ce valoare de timbre trebuie să lipiți pe ele.

Acest lucru este bine să-l știți și voi, ceilalți prieteni care vreți să scrieți în străinătate.

MARIUCA

Regulamentul nostru pionieresc

Sînt gata întotdeauna!

Cunoști aceste cuvinte înscrise pe insigna pionierească, tinere cititor. Atunci cînd instructorul rostește hotărît: „La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!" — răspunzi tot atît de hotărît: „Sînt gata întotdeauna!" Este legea pionierului să fie totdeauna gata să dea o mînă de ajutor acolo unde este nevoie. Sînt mii și mii de pionieri care au avut prilejul să îndeplinească această lege pionierească. In gazeta noastră n-am putut să scriem despre toți. Totuși, copiii din București au vrut să-i cunoască pe cîțiva dintre pionierii care au dovedit că într-adevăr „Sînt gata întotdeauna". Și iată că, nu de mult, la Palatul pionierilor din București, pionierii Școlii nr. 150, care, după cum știți, de mai multă vreme studiază Regulamentul, au primit oaspeți. Apoi a avut loc o convorbire cu acești oaspeți. Gazdele au vrut să pătrundă mai bine înțelesul cuvintelor: SINT GATA INTOTDEAUNA!

TUDORIȚA TUCA

Ați aflat despre ea, din paginile gazetei noastre, unde fapta ei a fost povestită cu de-amănuntul. Tudorița se ducea la școală, pe drumul cel mai scurt: linia de tren. Intr-un loc, a băgat de seamă că iese fum din traverse. De ce? N-avea de unde ști. Se poate să fi picat cărbuni încinși de la locomotivă. Tudorița a aruncat ghiozdanul, a găsit la un mic canton o găleată, a cărat apă de la rîu și a stins focul.

— Uite, să zicem că n-ai fi stins focul; ce s-ar fi întîmplat? a întrebat-o cineva curios.

Tudorița a rămas încurcată.

— Cum adică?

— Adică să-ți fi văzut de drum...

Fata a prins a zîmbi.

— De bună seamă că glumești. Matale ai fi trecut pe lîngă traverse fără să le stingi?

VIJULIE FLOREA DIN BRANIȘTE

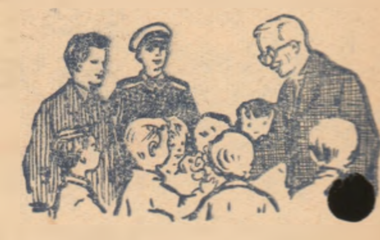
Oamenii curajoși nu arată totdeauna așa cum te-ai aștepta. Se pare că faptele nu sînt pe măsura trupului, ci a sufletului. Așa și cu Vijulie ăsta. Ia, un băiet, colo, ca oricare altul. Nici mare, nici mic, nici voinic, nici slăbănog. Numai puțintel zbîrlit. De; cînd s-o face mare, o să-i stea părul, deocamdată însă... Și Vijulie a salvat un copil de la înec. Privindu-l așa, gazdelor nici nu prea le venea a crede că băiețelul ăsta este atît de curajos.

— Măi, spune drept, ți-a fost frică?

Vijulie s-a întors către cel care-l întrebase, cu o față mirată.

— D-apoi cum nu? Că omul la înec se zbate, se agață și năzuie să te tragă la fund...

A fi gata întotdeauna, înseamnă că oricînd și în orice împrejurări pionierul trebuie să sară în ajutorul tovarășilor săi, să apere bunurile care nu mai sînt ale unei mîini de asupritori, ci ale poporului, în mijlocul căruia el s-a născut... Dușmanii poporului nostru, sabotorii, hoții, sînt și dușmanii pionierilor — răul pricinuit de ei este și-n dauna ta și a părinților tăi, a rudelor și prietenilor, a tuturor celor în preajma cărora crești, trăiești... De aceea a înfruntat Florea moartea, de aceea n-a trecut Tudorița nepăsătoare pe lîngă foc și tot de aceea mii și mii de pionieri își cinstesc cravata prin faptele lor. Poate nu toți cu fapte asemănătoare cu cea a Tudoriței sau a lui Florea, ci cu lucruri mărunte, de fiecare zi. Unul a găsit niște bani, a căutat păgubașul și i-a restituit. Altul a ajutat un bătrîn, un pionier își ajută părinții, dă ajutor unui coleg, șterge o lacrimă de pe obrazul unui copil mic. De aceea pionierul răspunde la chemare: SINT GATA INTOTDEAUNA".

Se apropie cea de a IX-a aniversare a organizației de pionieri. De aceea ne-am adresat unui fost pionier, rugîndu-l să ne povestească cîteva amintiri. Pentru că e și vacanță, aceste amintiri sînt legate de vacanța de primăvară.

★

Mi-aduc aminte că, odată, cu cîteva zile înainte de începutul unei vacanțe, colectivul de conducere al detașamentului se adunase la Camera pionierului, să alcătuiască un plan de acțiuni pentru petrecerea vacanței.

— Să organizăm un cerc al tinerilor marinari!

— Unde, aici, în mijlocul Bucureștiului? Vrei să navighezi cu Palatul telefoanelor pe Calea Victoriei?

— Să construim grupe de meditație...

— In timpul vacanței! Invață tu în vacanță, dacă ai chef!

Nimic nu mergea, nimic nu era bun. Deodată îmi veni o ide[illegible]

— Băieți, ia să vedem ce[illegible]tîmplări mai însemnate au fost azi în clasă?

Băieții se mirară:

— Păi, mai nimic. Doar Teodorescu — s-a certat cu Sima; fiecare susținea că meseria tatălui său e mai interesantă.

— Și, tot azi, Hîncu a venit cu fratele său cel mic la școală, că maică-sa e la țară și n-are cu cine-l lăsa acasă!

— Stați, azi am mai aflat că învățătorul nostru din ciclul I iese la pensie!

— Perfect, băieți. Acum iată ce propun...

AZI COFETARI!... MIINE STRUNGARI...

Eram 18 pionieri în detașament. Am prevăzut totul pentru a putea să vizităm în timp de o lună, cu întregul detașament, locurile de muncă ale fiecăruia dintre părinții noștri. A fost foarte interesant. Am aflat astfel că tatăl leneșului de Teodorescu era cel mai bun strungar al uzinelor „Motorul" și că mama lui Nicolau, așa micuță cum era, conducea singură un enorm pod rulant. La fabrica de dulciuri, unde lucra tatăl Marioarei, am fost îndopați cu bomboane, fursecuri și biscuiți, iar la laboratorul fotografic unde munceau amîndoi părinți ai lui Co[illegible], ni s-au făcut la minut poze în [illegible] și individual. Nu mai spun că, pe măsură ce vizitam cîte un asemenea loc, aveam, în fiecare zi, alt gînd în legătură cu meseria pe care vo[illegible] să ne-o alegem. Dar, vorba lui Maiakovski, ce să alegi mai în[illegible]tîi? Toate erau frumoase! (Bine înțeles, pentru cei care le în[illegible]drăgeau și le îndeplineau cu trage[illegible] de inimă!). Deci, am ales hărn[illegible] și modestia.

„ZIUA FRATELUI MAI MIC"

O altă acțiune a noastră a fos[illegible] aceea denumită „Ziua fratelui ma[illegible]

Scrisoarea săptămînii

Reuniune pionierească

Este ora 17. Grupuri, grupuri, pionierii se îndreaptă mereu spre școală. E o mișcare neobișnuită. Pionierii discută despre horă și sîrbă, despre cîte și mai cîte. Lupu Ion, Iancu Viorelia, Tănase Ion, au și făcut acasă exerciții cu frații și surorile lor, și acum știu să joace în toată legea.

Deodată în sală se face liniște și președintele unității anunță programul reuniunii: ghicitori, surprize, glume, dans.

Muzica cîntă. Pionierii, împreună cu tovarășii profesori și instructori s-au prins de mîini și joacă veseli o horă.

A urmat ghicitoarea cu temă istorică: aniversarea a 540 de ani de la moartea lui Mircea cel Bătrîn.

Fericiții cîștigători sînt premiați cu tot felul de dulciuri.

Veselia a durat pînă seara tîrziu, cînd toți cei 150 de pionieri s-au îndreptat spre casele lor, avînd în suflet bucuria unei zile petrecute plăcut. N-au uitat însă de învățătură, și rezultatele obținute pe trimestrul II, arată că pe lîngă distracție, știu să și învețe.

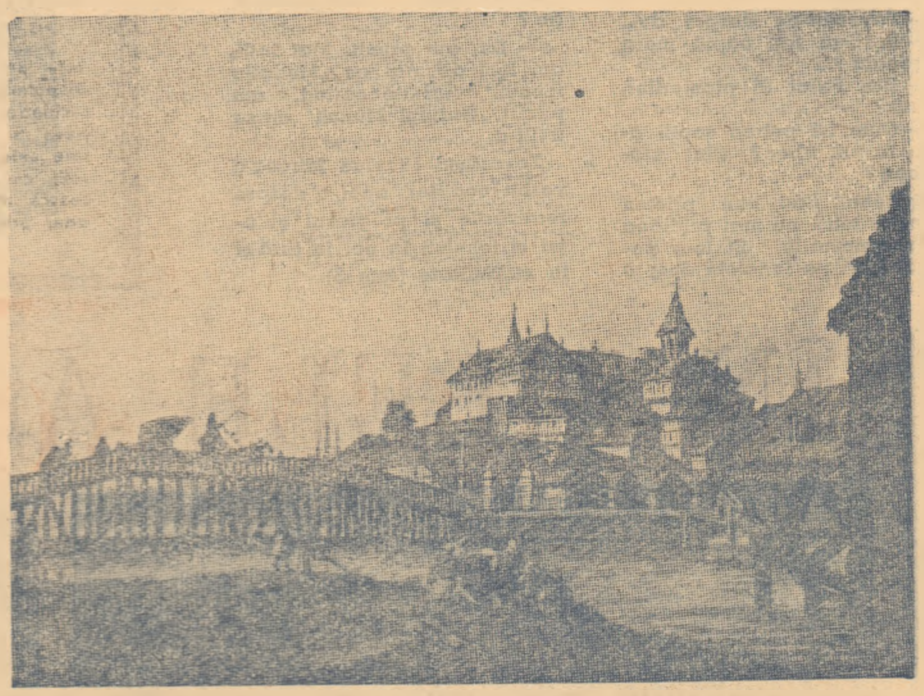
IACOB VIORICA
cl. a V-a
Școala medie nr. 1 — Hîrșova.

Pe malurile Dîmboviței

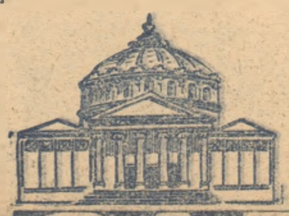
Asemenea Moscovei, Parisului, Budapestei, Londrei și majorității marilor capitale europene, Bucureștiul s-a născut și s-a dezvoltat pe malurile unei ape curgătoare

Dar Dîmbovița n-a fost întotdeauna așa...

In mai multe rînduri, apa aceasta și-a schimbat matca după vrerea ei. Pe malul drept al Dîmboviței se țineau lanț o mulțime de lacuri și bălți care creșteau și se revărsau o dată cu rîul cînd venea mare. Era ca un potop care acoperea toate mahalalele orașului și producea pagube uriașe bieților bucureșteni. Apele învolburate luau cu ele căruțele, căpriorii de la poduri, roțile morilor. Timp de cîteva zile, bucureștenii deveneau marinari de nevoie. Sute de luntri, bărci, plute și poduri mișcătoare străbăteau străzile orașului.

In 1685, pe timpul lui Șerban Vodă, s-au făcut cele dintîi încercări de a stăvili apele Dîmboviței, cu întărituri de pămînt. Dar primele lucrări de îndiguire și canalizare datează abia din 1882. Mergînd în pas cu orașul căruia i-a dat viața, Dîmbovița s-a lăsat în cele din urmă domesticită.

Să ne cunoaștem CAPITALA

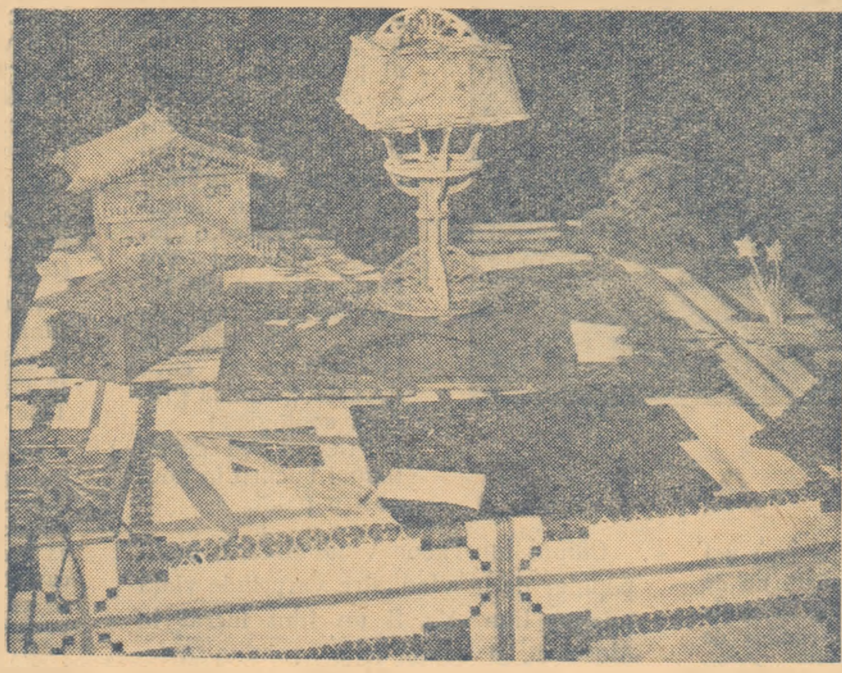
IN FOTOGRAFIE: IATĂ CUM ARATĂ DÎMBOVIȚA ÎN SECOLUL AL XVIII-LEA, ÎN FAȚĂ SE VĂD MORILE ȘI UN POD DE LEMN. ÎN FUND, CURTEA DOMNEASCĂ CARE A ARS ÎN 1812.

CONCURSUL MICILOR TEHNICIENI

Expoziţia din Bucureşti

La Palatul pionierilor din Bucureşti s-a deschis, de curînd, expoziţia din cadrul concursului micilor tehnicieni — faza orăşenească.

Expoziţia participanţilor bucureşteni este cuprinzătoare: lucrări executate în cercurile de aero şi navo modele, obiecte lucrate în cercurile de mîini îndemînatice: coşuleţe, cutii, împletituri, cusături romîneşti etc. lucrări de tîmplărie şi sculptură în lemn; aparate de fizică pentru şcoli etc... Impresionează în mod deosebit un aparat original ce stă într-un colţ, modest. Este un epidiascop executat dintr-o... pompă de flit, fir de telefon, un întrerupător, o lunetă şi un bec. Totul este montat într-un sertar de masă vopsit în alb. Şi funcţionează bine. Constructorii sînt modeşti. N-au însemnat nicăieri numele lor decît: Şcoala de 7 ani nr. 110 Bucureşti.

IN FOTOGRAFIE UN COLŢ DIN EXPOZIŢIE

AJUTORUL ACTIVULUI PIONIERESC

mic", cînd pentru fraţiorii şi surioarele noastre care nu mergeau la şcoală...

— am organizat un spectacol de păpuşi;

— am lucrat fel şi chip de jucării;

— am organizat un carnaval cu măşti de basm;

— am ţinut o conferinţă veselă pe tema: „Cum se spală dimineaţa, cum se încalţă ghetele, cum se cos nasturii".

— am organizat învăţarea unui cîntec;

— am ţinut un curs practic despre felul cum se poate confecţiona o păpuşă şi cum poate fi lucrat şi înălţat un zmeu de bună calitate

— etc.

— etc.

În altă zi, l-am chemat în mijlocul nostru pe tovarăşul Ionescu, care ne fusese învăţător la ciclul I. Se pregătea să iasă la pensie. In taină, am căutat nume şi adrese ale celor mai îndrăgiţi dintre foştii săi elevi şi i-am poftit la adunarea noastră. Veniseră acolo un colonel, un sportiv vestit, un lăcătuş tînăr, un actor... Cînd i-a văzut, tovarăşul învăţător, care nu bănuise nimic, a lăcrimat. Şi el se gîndise la evocări; ne adusese fotografii, teze, cataloage, toate vechi de douăzeci-treizeci de ani.

L-am poftit la catedră şi ne-am strîns în jurul lui. Cu glas tremurat, blînd şi, desigur, emoţionat, a început să ne povestească despre elevii săi vechi, despre locurile pe unde fusese învăţător, despre poznele cele mai năzdrăvane petrecute în clasele sale, despre nenumărate întîmplări vesele şi triste trăite în treizeci de ani de învăţămînt.

Iată, acestea au fost doar trei dintre cele mai interesante acţiuni ale noastre. Pe viitor, dacă am să-mi aduc aminte, am să vă mai povestesc şi altele. (Dacă, bineînţeles, sînteţi şi voi de acord).

DINU ALEXANDRESCU

SECRETUL GRUPEI

La micii tehnicieni din Tr. Măgurele am sosit într-un moment foarte potrivit. In atelierul de tîmplărie se aflau pionierii de la Şcoala elementară nr. 1.

Cei dintr-a VI-a lucrau la un yacht, cîţiva potriveau pînzele, iar alţii îl vopseau.

— Yachtul ăsta îl facem pentru concurs, îmi spuse unul dintre ei. Vrem să iasă cît mai frumos!... Dar nu termină ceea ce avea de spus. Un băieţaş de la masa vecină flueră scurt. Privirile lor se îndreptară spre un grup de băieţi care îşi spuneau ceva în şoaptă. Aplecîndu-se, Ionică adăugă pe un ton misterios:

— E grupa lui Florian. Au lucrat ceva grozav! Am observat noi de mult, dar nu putem afla ce anume, ţin secret...

Atît mi-a fost de ajuns ca să mă hotărăsc că secretul lui Florian trebuie neapărat aflat. Simţeam că ei lucrează ceva frumos, că doreau să-şi întreacă colegii. Cu toate că eram nerăbdătoare să stau de vorbă cu grupa lui Florian am trecut indiferentă la masa celor din clasa a IV şi-a V.

Aceştia, specialişti în construcţia de nave, făceau ultimile retuşări la piesele pentru concurs, un submarin şi două şalupe, frumos vopsite şi lucrate perfect din punct de vedere tehnic, după cum au zis ei.

— Tovarăşul profesor ştie, spuse Mihai dintr-a IV-a. Numai că ţine cu ei, nu vrea să ne spună şi nouă. Zice că le-a promis să nu-i „trădeze", şi că... nu-i frumos. Parcă ce, s-ar întîmpla ceva dacă am afla şi noi?

Trecusem pe la toate grupele; mai rămăsese doar cea a lui Florian.

Cînd m-am apropiat de ei păreau foarte preocupaţi; din cînd în cînd mai aruncau cîte-o privire unui băieţaş mic de statură, îmbrăcat într-un halat mult prea lung pentru el. Acesta e Suşman Florian. Lucra foarte atent la macheta unui pod.

Fără să aştepte să-l întreb ceva, începu:

— Am făcut şi noi un yacht, o şalupă...

Ce şireţi! Ca să nu-i întreb eu, mi-au luat-o ei înainte...

— Şi-o machetă, continuă un băieţaş mai mic. Şi-o barcă...

— Taci, mă! — şi Florian îl săgetă din priviri pe Dănuţ.

— Ba nu, nu-i barcă, spuse sfios Dănuţ.

— Dar ce-i?

— ...ăăă nimic.

— Cum nimic? Acum după ce ne-ai dat de gol...

Mi-a trebuit mult timp să-l liniştesc şi să-l conving pe Florian să-mi destăinuiască secretul. Numai după ce am ieşit din atelier mi-a spus că este vorba de o ambarcaţiune sportivă. Nerăbdătoare l-am urmat într-o cameră alăturată. Aici, pe podea era un caiac, un caiac adevărat de 3 persoane. Mai trebuia numai vopsit şi... lansat.

— N-a fost prea greu să-l facem, începu Florian. Grupa noastră are o puşculiţă a vapoarelor.

— Cum o puşculiţă a vapoarelor?

— Foarte bine, o puşculiţă, în care am strîns bani. Am cumpărat material şi... l-am făcut. Abia aşteptăm să-i dăm drumul pe apă, să vezi atunci ce caiac! Dar nu-l arătăm băieţilor pînă la concurs, căci... e secret.

LIDIA VIŞAN

Pionieri şi şcolari!

DE CURÎND, C.C. AL U.T.M., MINISTERUL INVĂŢĂMINTULUI ŞI CULTURII, MINISTERUL INDUSTRIEI PETROLULUI ŞI CHIMIEI ŞI MINISTERUL INDUSTRIEI BUNURILOR DE CONSUM AU INIŢIAT CAMPANIA DE STRINGERE A MACULATURII DE HIRTIE. SE VOR MULŢUMI OARE PIONIERII ŞI ŞCOLARII CU UN ROL DE MICĂ INSEMNATATE IN ACEASTĂ IMPORTANTĂ ACŢIUNE?

IN NUMERELE VIITOARE VOM PUBLICA MULTE AMĂNUNTE IN LEGĂTURĂ CU ACEASTĂ CAMPANIE.

La închiderea paginii

Program de vacanţă

Odată cu primele zile ale vacanţei de primăvară 500 de pionieri din regiunea Oradea vor porni într-o excursie de 5 zile. In timpul excursiei orădenii vor să viziteze Sinaia, Muzeul de la Doftana şi Palatul pionierilor din Bucureşti.

In timpul vacanţei de primăvară — ne scrie Pavel Puiu, preşedintele unităţii de pionieri de la Şcoala de 7 ani din comuna Vulturu, regiunea Galaţi — în şcoala noastră vor avea loc întrecerile de volei şi oină, între clase. Deoarece dorim mult de tot ca voleibaliştii noştri să ajungă pînă la faza pe raion a spartachiadei, ne-am propus să jucăm cîteva meciuri de antrenament cu pionierii din satele învecinate.

31 de pionieri din raionul Tîrnăveni îşi vor petrece vacanţa de primăvară în tabăra raională de la Cetatea de Baltă. Pionierii veniţi în tabără vor fi găzduiţi de colegii şi colegele lor de la şcoala romînă şi maghiară din localitate.

Tinerii turişti de la Şcoala medie din Corabia şi-au propus ca în timpul vacanţei să cerceteze Cetatea Sucidava, care se află în raionul lor.

PORT FEMEIESC DIN BACĂU COMPUS DIN CĂMAŞA, FOTA ŞI BONDIŢA

BRIZA

MOZAIC

Copiii albanezi au primit nu de mult un dar frumos, un Palat al pionierilor. Situat în capitala Albaniei, la Tirana, în plin centru, palatul este înconjurat de grădini largi avînd o înfățișare pitorească. Pionierii albanezi vor găsi aici săli de bibliotecă, terenuri de sport, un stadion, laboratoare și ceva deosebit: o mică grădină zoologică!

Prieteni, vă dorim numai bucurii în noul vostru palat.

In Republica Democrată Vietnam, la Hanoi, s-a deschis o expoziție. Exponatele vorbesc despre realizările primului nostru plan cincinal și perspectivele celui de al doilea plan cincinal. Prietenii noștri de departe se bucură de succesele țării noastre.

La Palatul pionierilor s-a deschis o expoziție de desen a copiilor indieni. Priviți mai sus unul din desenele expuse, aparținînd elevei Samita Roy de 14 ani.

„Concert internațional" este titlul unui film sovietic care va prezenta cîntece și dansuri ale diferitelor echipe artistice la cel de al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Moscova.

La Leningrad, lîngă gara Vitebsk se construiește acum un teatru pentru copii care, împreună cu parcul de distracții înconjurător va alcătui un mic orășel al copiilor. Teatrul va avea o sală mare cu o scenă după ultimul cuvînt al tehnicii. Micii spectatori vor putea, să se joace — în pauze sau înaintea începerii spectacolelor — în săli anume amenajate, vor putea citi sau vizita expoziții ale teatrului.

Construcția acestui mic orășel va fi terminată în 3 ani.

„Palatul păpușilor" este numele unei noi construcții din Moscova, terminată nu de mult. E vorba de o clădire cu cinci etaje, unde va funcționa Teatrul de păpuși condus de Serghei Obrazțov. Vă aduceți aminte că anul trecut acest teatru și conducătorul lui ne-au vizitat țara.

Chipul lui Tudor Vladimirescu, eroul popular de la Vladimiri, va prinde viață într-un film. Va fi un film lucrat la Moscova, o coproducție romîno-sovietică. Scenariul este scris de Mihnea Gheorghiu.

Al. Ovidiu Zotta

Sfîrșitul dinastiei suflatului

Alaltăieri, State I. Dumitru a venit emoționat la școală, roșu, timid și aproape stînjenit de emoție. Nu cîștigase la Pronosport și nici ziua de naștere a colegei sale de bancă nu era, ci, pur și simplu, învățase! Era emoționat, deoarece pentru prima oară după mulți ani de zile învățase cumsecade, serios, lecția de istorie la zi, plus cea trecută și viitoare! Nu știu exact ce anume îl împinse la acest act desperat, și de altfel aceasta nici nu ne interesează în schița de față, dar e vrednic de consemnat faptul că State se simțea categoric mai înalt cu un cap decît ceilalți muritori.

Pînă la ora de istorie, State șezu ca pe ghimpi. De tăcut ce era, băieții își închipuiră că i s-a întîmplat cine știe ce nenorocire. Zadarnic îi strecură Pandelică un desen proaspăt executat, care reprezenta un indian tatuat, înarmat cu cinci pistoale și două carabine sub care scria:

2x+5x—x=10+14x—10x

State nici nu se uită la el. Era preocupat de cu totul altceva, plutea în sfere mult mai înalte decît aceea din care făcea parte indianul lui Pandelică.

In sfîrșit, sosi și ora de istorie... Profesorul intră, se interesă cu bunăvoință de cei prezenți și, cu mai puțină simpatie, de absenți. Cînd îl zări pe State, care absentase la ultimele două ore de istorie din cauza de... fotbal, se bucură sincer:

— A, ce surpriză! Ai mai venit pe la școală, dragă State? Ia poftim la tablă, să stăm puțin de vorbă. Ca subiect aș propune — cu aprobarea ta, bineînțeles — „Domnia lui Ștefan cel Mare", adică lecția de azi!

State ieși din bancă. Roșu-aprins la față și cu părul vîlvoi, părea speriat, dar nu era decît emoționat...

— Să începem, spuse profesorul, cu... începutul. In ce an s-a urcat pe tron Ștefan cel Mare?

State deschise gura, dar, supărat, o închise la loc: în clasă se dezlănțuise o adevărată furtună de șoapte și semne care i se adresau lui. Pandelică, suit aproape pe bancă, îi arătă un deget, apoi patru, apoi cinci, apoi șapte, adică Ștefan cel Mare s-a urcat pe tron în anul 1457. State se posomorî, avea impresia că e jignit. Cum îndrăznea Pandelică să creadă că nu știe în ce an s-a urcat pe tron Ștefan cel Mare?

— Ei, se auzi glasul profesorului, care, stînd cu spatele la clasă și cu fața la State, nu-l zărise pe Pandelică. Știi sau nu?

— 1457.

— Nu te contrazic. Altă întrebare: ce atitudine aveau țările Europei față de Domnitorul Ștefan?

State întîrzie și de astă dată să răspundă. Era prea de tot: i se sufla din vreo cinci părți... Ce valoare mai puteau avea atunci răspunsurile lui, dacă și el cunoștea lecția mai bine decît cei care îi suflau? Pentru că, în paranteză fie spus, acești binevoitori aveau cartea deschisă pe genunchi. Enervat, jignit, le făcu semn să tacă, dar ei crezură că nu-i aude clar și-i roagă să-i sufle mai... corect. O adevărată nenorocire... Și, pe deasupra, Grigore, poreclit Sîcîilă, striga mereu, ițind desperat două degete:

— Spun eu, știu eu!

— Slab, State, din nou slab, iarăși foarte slab. Ce să mă fac cu tine? Să-ți mai dau un 2? N-o să-ți folosească, ai cîțiva și nici nu-ți pasă, începu să-l mustre profesorul.

— Dar eu știu lecția! se apără pierdut State.

— Văd: ți se suflă ca în codru! Așa știință...

— Eu... bîigui State, eu... De ce-mi suflă?!

— Pentru că s-au învățat cu tine, știu că fără asta nu ești bun de nimic. Treci la loc, nici nu-ți mai pun nota...

Cîteva clipe, State rămase înțepenit locului, galben și descurajat. Dar, brusc, se hotărî și, curajos, cu glas solemn, rosti:

— Tovarășe profesor, vă rog să mă întrebați mai departe! Eu nu vreau să mi se sufle, înțelegeți? Nu vreau. N-am rugat pe nimeni să-mi sufle. Eu știu și așa! Eu am învățat! Eu nu-s batjocura lui Pandelică să-mi arate anii cu degetele și a lui Sîcîilă, adică a lui Popescu Grigore, să strige că știe el!

Clasa tăcu, năucită de uimire. Insuși profesorul se minună:

— Cum? Ce spui? Bine, măi! Răspunde, State! Iacă, nici nu-ți mai pun întrebări, povestește-ne tu singur tot ce cunoști în legătură cu Ștefan cel Mare, iar voi — se adresă el clasei — să-mi faceți liniște. S-auzim, băiete...

Și State începu. Vorbi clar, ordonat, alegîndu-și cuvintele. Incurajat de zîmbetele aprobatoare ale profesorului și de gurile căscate de mirare ale colegilor, începu chiar să întrebuințeze expresii ca: „După părerea mea", „personal cred că"... Intr-o străfulgerare, își aduse aminte că citise cîndva cartea lui Sadoveanu despre Ștefan cel Mare și că ținea încă minte versurile lui Bolintineanu. Ca atare, începu să facă între acestea și cunoștințele din manual diferite legături și nu uită nici să comenteze obiectele din epoca lui Ștefan cel Mare expuse la muzeul orașului. In sfîrșit, făcu ce făcu și vorbi nestingherit douăzeci de minute, ascultat cu uimire și, de ce să n-o spunem, cu respect. Pînă și Pandelică renunță, pentru a-l asculta, la mocasinii cu care se apucase să-și încalțe indianul.

— Bravo, State, te felicit! îi ciufuli profesorul părul. Imi pare rău că nu se află o notă mai mare decît 10. Va trebui să te mulțumești doar cu atît! Dar să știi că ți-l pun din toată inima!

...Se spune că, de la această întîmplare, în clasa lui State nimic nu-i considerat mai jignitor decît suflatul.

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Brotăcel, copilul care fusese înfiat de o familie de lupi, s-a întors în mijlocul oamenilor, în sat. Cu ajutorul bivolilor el îl ucide pe vechiul său dușman, tigrul Shere-Khan. Lăudărosul vînător Buldeo, revendică pentru el titlul de învingător, știind că pe capul tigrului se pusese un mare premiu. Buldeo răspîndește zvonul că băiatul ar fi un „pui de lup vrăjit, în piele de om". Oamenii îl alungă pe Brotăcel cu pietre. Copilul se întoarce în junglă însoțit de lupul Akela și ducînd cu el pielea de tigru. Vine însă din nou în sat, pentru a o salva pe Masua, pe care oamenii voiau s-o ucidă socotind-o mama micului „vrăjitor".

RUDYARD KIPLING
„CARTEA JUNGLEI"
IMAGINI DE PASCAL

90 de ani de la nașterea lui

Maxim Gorki

Alexei Maximovici Gorki s-a născut în 1868, la Nijnii-Novgorod, oraș care astăzi se numește Gorki. Primii ani, Gorki — pe numele său adevărat Alexei Peșkov — îi trăiește la bunicul său — un om zgîrcit și aspru. La 10 ani, Alioșa intră la stăpîn. Îl aflăm rînd pe rînd băiat de prăvălie, ucenic la un desenator tehnic, pescar, spălător de vase pe vaporul „Dobri", păsărar, ucenic la un atelier de icoane. Se trezește în el dragostea pentru cărți. Cum avea o clipă liberă, citea. La Kazan cunoaște tineri revoluționari, ia parte la adunările lor și citește cărți revoluționare. La Tiflis intră la calea ferată și se împrietenește cu muncitorii revoluționari. Se hotărăște să aștearnă pe hîrtie cele văzute și trăite în călătoriile sale prin Rusia. Fiecare operă a lui era o chemare la Revoluție. Numele lui Gorki devine cunoscut în toată Rusia. A fost de multe ori arestat și surghiunit. În 1905, îl cunoaște pe Lenin. De atunci viața lui a fost strîns legată de activitatea partidului bolșevic. Scrie romanul „Mama", „Basme despre Italia", apoi trilogia autobiografică „Copilăria mea", „La stăpîni" și „Universitățile mele". După Revoluție, Gorki s-a ocupat cu atenție și dragoste de tineret și copii. Primea din toate colțurile țării scrisori de la copii și răspundea la ele. Le dădea sfaturi, le alina necazurile și participa la bucuriile lor.

Dăm mai jos cîteva fragmente din scrisorile sale trimise copiilor.

COPIILOR DIN SAHALIN

...Părinții voștri au fost bătuți și jefuiți de negustorii ruși și japonezi, fiare cu două picioare. Pe ei i-au înșelat și i-au ținut în întuneric dușmanii, mincinoși tot atît de mari ca și popii europeni. Și iată că voi învățați și veți fi și voi peste cîțiva ani profesori sau poate conducători ai popoarelor voastre.... Pentru clasa muncitoare nu trebuie să existe nici oroci, nici tunguși, nici ghileaci, nici ciucci, nici iakuți, nici japonezi sau americani, nici ruși, Muncitorii din lumea întreagă sînt tovarăși, o mare și unică familie de stăpîni ai pămîntului și de constructori ai lumii noi, în care nu vor exista bogați și săraci, mincinoși și înșelați, jefuitori și jefuiți, asasini și asasinați...

PIONIERILOR DIN REGIUNEA MOSCOVA

...Iată că acum tovarășul vostru mai mare, Comsomolul, vă adresează un apel pentru a participa la îngrijirea exemplară a animalelor și a păsărilor domestice. Este o muncă de mare însemnătate pentru stat și sînt încredințat că vă veți apuca de ea cu aceeași rîvnă și pricepere de care ați dat dovadă în trecutul apropiat, în lupta împotriva buruienilor de cîmp.

Așadar, pionieri, înainte! Vă doresc din tot sufletul să fiți sănătoși și să trăiți în înțelegere. Eu sînt încredințat că veți avea mare succes în noua voastră muncă.

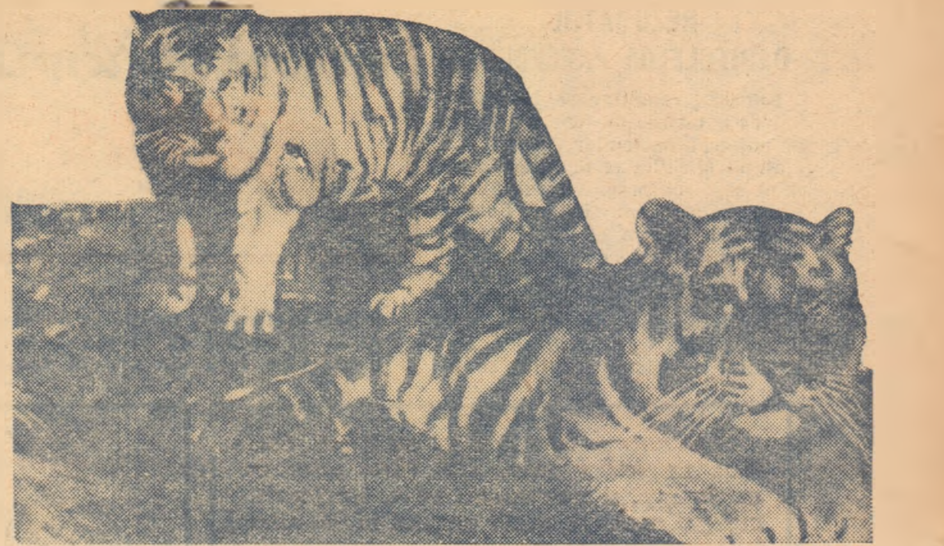
Un salut bolșevic!

PIONIERILOR NINA POLSTOVALOVA ȘI TONIA LAPINA DIN URJUM

...În genere, vă dezvoltați excelent. Asta se vede și după felul cum se poartă cu copiii-pionieri dușmanii bolșevicilor: chiaburii, rămășițele camuflate ale burgheziei orășenești și tot felul de alte lepădături ticăloase. Voi știți, desigur, că pionierul Pavel Morozov a fost ucis și că de curînd chiaburii din raionul Smolensk au mai ucis un pionier, pe Senin, în vîrstă de 14 ani. Nu trebuie să-i uitați pe eroii noștri care luptă cu atîta curaj și neînfricare împotriva dușmanilor clasei muncitoare...

ȘTIINȚA

Un orășel neobișnuit

Am să vă fac cunoștință cu locatarii unui orășel cu totul și cu totul neobișnuit. Cine sînt locatarii acestui oraș?

Sînt lei mîndri, cu coama în vînt, girafe cu gîtul lung, îmbrăcate în „pijamale" vărgate, ursuleți veseli și neastîmpărați, cămile greoaie, blînzi și uriași elefanți, papagali vorbăreți. Dar parcă poți să-i înșiri pe toți!... Sînt doar o lume de vietăți de toate felurile, care locuiesc în felurite încăperi.

Din tot acest popor de animale am să vă fac cunoștință cu cîteva exemplare. Mai întîi cu leul care aleargă fără astîmpăr în cușca lui. E un leu tînăr și-l cheamă Vasia. Nu s-a născut undeva în Asia sau Africa, ci chiar aici, în orășelul acesta. Cînd a deschis ochii în lume, plîngea sărmanul Vasia de foame. Și atunci un îngrijitor de acolo l-a luat acasă la el și l-a crescut pînă la vîrsta de șase luni. I-a dat lapte cu biberonul. Acum Vasia e un leu tînăr și semeț, are casa lui, iar mama sa Vingra, care locuiește ceva mai încolo, nici nu-l mai recunoaște. Priviți acum ceva mai departe; în căsuța aceea stau fiorosul cîine Dingo, din Australia, și un lup obișnuit, ca cel de prin pădurile noastre. Amîndoi au crescut de mici împreună și s-au legat printr-o adîncă prietenie. Orășelul ăsta își are și bătrînii săi respectați. Cel mai bătrîn „cetățean" este un vultur de 64 de ani, care se bucură de stima tuturor. Sus, pe stînci, care sînt astfel orînduite încît par ghețari, locuiesc cinci urși albi, care seamănă cu Fram. Trei sînt mai bătrîni și au fost aduși aici din Novaia Zemlia — iar ceilalți sînt tineri.

Intr-o zi, pe cînd mă plimbam prin orășelul unde-mi aveam acum o sumedenie de prieteni, privirile mi-au fost atrase de un grup de pionieri. Și într-adevăr, priveliștea era cam ciudată. Cîțiva șoareci și cîteva pisici stăteau laolaltă. Alergau și se jucau împreună și, minune! Pisicilor nici nu le trecea prin minte să prindă în gheare șoarecii... I-am întrebat pe pionieri ce-i cu această ciudățenie.

— Noi i-am crescut — mi-a răspuns unul dintre ei. Sîntem tineri naturaliști care lucrăm aici.

Alt băiat se grăbi să adauge:

— Este o experiență de-a noastră.

Am deschis ochii mari.

— Lucrurile s-au întîmplat așa: o pisică de aici a născut cîțiva pisoiași. Noi i-am luat și i-am scăldat. In aceeași apă am scăldat trei șoareci. I-am dus apoi lîngă pisica mamă, să-i hrănească. Pisica i-a lăsat să sugă lîngă pisoii ei. Și așa trăiesc împreună. Ii vom lăsa cîtva timp și apoi îi vom despărți. Am ajuns la concluzia, spuse cu seriozitate tînărul naturalist, că la pisică cel mai important lucru este mirosul, și că-i vorba mai puțin de inteligență.

— Noi am crescut laolaltă, timp de doi ani, o vulpe, un rîs și un jder. Cît erau mici, noi i-am hrănit, i-am curățat. Dar cel mai plăcut lucru erau orele de plimbare. Rîsul și vulpea mergeau totdeauna împreună. Cînd rîsul a împlinit doi ani, l-am mutat. Incepuse să fie primejdios.

Dar să nu uit o lămurire: acest orășel nu-i altceva decît Parcul Zoologic din Leningrad, iar tinerii naturaliști — harnici pionieri din diferite școli ale Leningradului.

B. G.

Il vedeți ce frumos stau?

...Totuși, nu v-ași sfătui de loc să-i întîlniți nu numai în pădurile de nepătruns ale Africii, dar nici măcar în parcul zoologic în stare... liberă!

REPREZENTATIVA DE JUNIORI A R.P.R.

FOȘTII PIONIERI NE REPREZINTA CULORILE PATRIEI LA LUXEMBURG

Zilele trecute am stat de vorbă cu antrenorul federal Traian Ionescu despre reprezentativa noastră de juniori. Redăm mai jos discuția purtată:

— Ce ne puteți spune despre reprezentativa noastră de juniori?

— Actuala noastră echipă este în întregime întinerită. Toți băieții sînt foști pionieri.

Un singur jucător, Petre Emil, a mai participat în anul trecut la turneul F.I.F.A.

— Care este cel mai tînăr... dintre tineri?

— Varga Iosif. Are deabia 16 ani și mari perspective. Il cunosc mai de mult, încă de cînd era pionier și juca la „Tînărul Dinamovist".

— Dar cu pregătirile cum stați?

— Acum sîntem gata. Peste două zile plecăm. In antrenamentele avute am pus un accent deosebit pe un joc colectiv și pe o îmbinare armonioasă între pregătirea fizică generală, tehnică și tactică. In meciurile de verificare, băieții mi-au dat de multe ori satisfacții.

— Ce șanse are echipa noastră?

— Trebuie știut că jucătorii noștri sînt fără experiență în jocuri grele și mai ales în meciurile internaționale.

Sîntem optimiști însă. Băieții țin mult la prestigiul echipei și vor depune toate eforturile pentru obținerea unor rezultate frumoase.

— Care este cel mai de temut adversar al echipei noastre?

— Reprezentativa Ungariei. Dacă vă amintiți, cînd a jucat la București ne-a învins cu 3-1.

— Un pronostic?

— Ne apărăm șansele ca orice participant.

In orice caz, să avem multă încredere în proaspăta noastră reprezentativă.

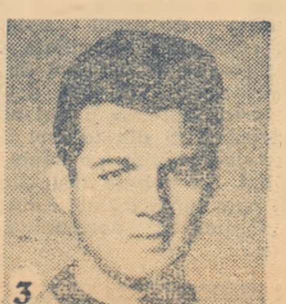
RADU POPA

1

2

3

MULER CRISTIAN, 17 ani, portar, fost pionier la Școala de 7 ani nr. 2 din Tg. Jiu.
Foto 1

CODREANU GHEORGHE, 18 ani, fundaș dreapta, fost președinte de detașament la Școala de 7 ani din comuna Săvîrșin.
Foto 2

PETRU EMIL, 18 ani, mijlocaș-dreapta, (căpitanul echipei) fost președinte de detașament la Școala medie nr. 6 din Cluj.
Foto 3

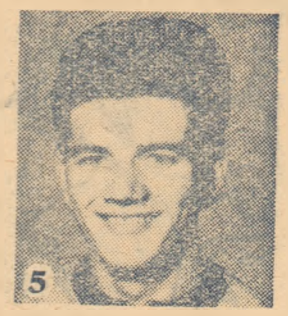
VARGA IOSIF, 16 ani, inter-dreapta, fost președinte de grupă la Școala nr. 34 din București.
Foto 4

MATEI RADU, 17 ani, centru-înaintaș, fost președinte de detașament la Școala de 7 ani din Fieni Pucioasa.
Foto 5

MUREȘAN NICOLAE, 18 ani, extrema-stînga, fost pionier la Școala de 7 ani Reteag, regiunea Cluj.
Foto 6

4

5

6

SPORT

O fată și mai mulți băieți

Elisabeta nu mai concurase niciodată pînă atunci la proba de 300 m. Adică, de alergat mai alergase Elisabeta, însă nu așa, să se întreacă cu colegele ei, iar profesorul — cu cronometrul în mînă — ca acum — să vadă în cît timp străbate distanța. Numele ei nu apăruse niciodată pe o foaie de concurs. Concurs?! Alerga mereu, în voie, cînd era în sat la ea și pleca cu vitele la păscut. Ce frumos era!... Făcea ce-o tăia capul. Aduna uscături și aprindea focul, iar pe jeratic cocea porumb... De cele mai multe ori însă se juca împreună cu alți copii. Alergau pe miriștea de la marginea satului cît era ziulica de mare. In timp ce băieții se întreceau la trîntă, fetele se întreceau la fugă. Elisabetei îi plăcea să alerge. De fiecare dată se simțea frîntă, dar nu se lăsa. După cîteva „verificări" de acest soi, s-a obișnuit. Nu mai obosea de loc. Se lua la întrecere chiar și cu băieții. Știa că, dacă aleargă cea mai mare parte a distanței în același ritm, la sfîrșitul „cursei" găsește energia necesară pentru a putea străbate ultima parte cu o viteză sporită. Cum s-ar zice, prinsese ceva din tehnica probelor mai lungi...

Iar acum, băieții, care nu știau nimic din toate acestea, să rîdă de ea?!...

Iată, profesorul a dat plecarea. Plutonul pornește repede. In frunte se află vreo trei fete. Aleargă destul de repede. Chiar prea repede! Elisabeta însă se află printre ultimele.

— Hai Elisabeta, hai Elisabeta! strigă băieții.

Elisabeta parcă nici nu-i aude. Continuă să alerge în același ritm ca la început.

— Măi, te pomenești că aleargă cu tactică, izbucni unul.

— Da, da, face economie de forță...

Au fost parcurși aproape 200 de metri. In fruntea plutonului de participante nu se mai află decît o fată. Celelalte au rămas ceva mai în urmă. Abia mai răsuflă. Iar Elisabeta aleargă, aleargă mereu... Nu mai e ultima. Fata care a preluat conducerea pare obosită. Mai sînt vreo 60 de metri pînă la linia de sosire... „Acum!" își zise Elisabeta și în aceeași clipă țîșni ca împinsă de un resort.

Băieții încep să devină mai curioși. Se îngrămădesc în dreptul liniei de sosire. Par uimiți peste măsură. Ar vrea să mai zică ceva, însă cuvintele li se opresc nerostite.

Elisabeta întrece acum o fată, încă una și... iat-o în frunte. Celelalte au rămas cu mult în urmă... Incă o zecime de secundă, și va rupe sfoara de la sosire.

Victorie!

com. Tomnatic, raionul Sînnicolaul Mare

D. EMIL

ȘTIRI • ȘTIRI • ȘTIRI

- In regiunea Craiova, la spartachiada de iarnă au participat 49.859 pionieri și școlari.
- La Școala de 7 ani din comuna Româneşti, raionul Trușești, au participat la probele spartachiadei toți cei 256 pionieri din școală.
- 22.670 copii din regiunea Suceava s-au aliniat la 1 ianuarie la startul spartachiadei de iarnă.
- Numai în raionul Botoșani la schi, săniuș și șah și-au disputat întîietatea 6.296 copii.
- Peste 17.000 pionieri și școlari s-au întrecut la probele spartachiadei în regiunea Baia Mare.

O faptă de eroism

În apropierea izvoarelor Ialomiței, oamenii au făcut în trupul mătăhălos al muntelui o gaură care se lățește mereu. Ghearele lacome ale dinamitei sfîrtecă toată ziua coastele masivului de piatră. După explozii, oamenii ies din adăposturile lor și încep să încarce în vagoneți calcarul ce pleacă într-o călătorie de 7 kilometri, deasupra unor abisuri amețitoare, spre pîntecele cuptoarelor din Fieni, unde se pregătește cimentul. Dacă oprești pentru cîteva ore circulația pe calea ferată aeriană ce vine de la cariera Lespezi, îndată, la Fieni, uriașele cuptoare încremenesc. Dar acest dute-vino pe deasupra Ialomiței și a prăpăstiilor înfricoșătoare nu încetează nici noaptea. Un grup de oameni urmăresc, clipă cu clipă, plutirea neobosită a vagoneților. Aceștia sînt revizorii de linie. Tot timpul ei poartă în spate telefonul de campanie, pentru a da alarma dacă se întîmplă ceva pe linie... Sînt 100 de oameni aceia care compun personalul ce deservește trenul aerian și peste el este șef Gheorghe Stratulat, un bărbat voinic, în vîrstă de peste 50 de ani, care și-a petrecut 34 de ani la funiculare.

Într-una din nopți, revizorii de linie au simțit că nu-i ceva în regulă pe cablu. Cîteva clipe mai tîrziu au dat alarma: „La Balansul Mare, vagoneții picâ jos!"

Doi stîlpi masivi de beton străjuiesc fiecare cîte o culme a muntelui. Între ei se cască o prăpastie adîncă de 3—400 de metri. Pe umerii celor doi stîlpi, e așezată de-a lungul a 1000 de metri, peste abis, linia funicularului. De jos, vagonetul abia se mai vede. Acesta este Balansul Mare. La mijlocul drumului aerian s-a format un nod. Un vagonet a desprins din împletitura cablului un fir de oțel și l-a împins înainte. Firul s-a tot arcuit pînă s-a făcut un ghem de cîțiva metri și a făcut vînt vagonetului în prăpastie. Apoi a venit alt vagonet, și apoi altul, și altul, și fiecare s-a ciocnit de ghemul de cîțiva metri și a zburat jos...

Oamenii au clătinat supărați din cap: ghemul de oțel trebuia tăiat, pentru a deschide iarăși drum vagoneților cu calcar. Trebuia să se urce cineva pe cablu... Dar o scară de 400 de metri pînă la ghem nu exista. Gh. Stratulat a pufăit mînios, s-a învîrtit în loc, dar s-a potolit, curînd.

...De Stratulat s-a apropiat un tînăr de vreo 25 de ani!

— Merg eu, tovarășe Stratulat; dă-mi o centură de siguranță numa'. Cei din jur s-au albit la față. „Dacă băiatul cade de pe cablu? Dacă îi obosesc palmele și dă drumul cordonului de oțel?"

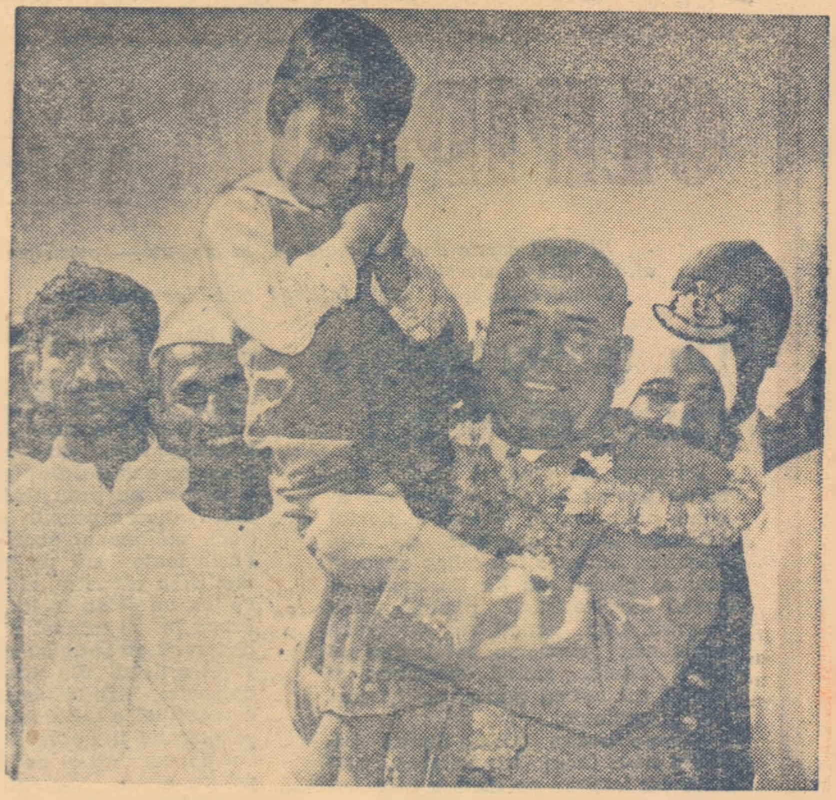
Dar Despa e de-acuma sus, pe stîlpul nr. 48. Gh. Stratulat le-a spus să n-aibe nici o grije. Despa e bine pregătit pentru ascensiune. Nu l-a crescut el? Și pe Gh. Olik și pe Constantin Pascu tot el i-a învățat meseria de revizori de linie...

Dacă Stratulat spune, așa o fi. Dar cum să fii liniștit cînd Despa se leagănă deasupra prăpastiei, ținîndu-se doar cu palmele de cablul funicularului? Cum de nu-i îngheață mîinile? E atît de frig...

În cîteva minute, păpușa vie, care atîrna deasupra Ialomiței, a străbătut cei 500 de metri pînă la ghem; aici și-a desfăcut centura de siguranță, pentru că aceasta îl împiedica să taie sîrma de oțel, și s-a pus pe lucru. Cu o mînă se ținea de cablu și cu cealaltă tăia cu bomfaierul. După cîteva minute, făcea o pauză și se așeza deasupra cablului ca pe un scaun, ca să se odihnească. Jos, pămîntul se vedea ca din avion... Apoi, Despa se dădea iar jos de pe „scaun" și, atîrnînd într-o mînă, continuă să lucreze. După vreo 3 ore linia era curățată. Despa își puse centura de siguranță și alunecă înapoi spre stîlp. Cînd ajunse jos, vagoneții alergau din nou pe calea ferată aeriană. Stratulat susține că asta nu-i eroism. E doar deprindere și curaj. Poftim de mai spune ceva...

Gh. Stratulat i-a strîns puternic mîna și ochii i-au sclipit o clipă... El a îmbătrînit de-acuma; așa e viața, dar iată și schimbul său. Și nimeni nu poate spune că acest schimb e mai puțin pregătit decît el. Dar parcă se putea altfel? Oare nu el, Gh. Stratulat, i-a învățat meseria pe Despa, pe Pascu și pe Olik?

M. ZONIS

De la Calcuta la Hanoi...

O simplă fotografie... Dar ea simbolizează un lucru ce ne e drag tuturora: prietenia pașnică între popoare. Băiatul acesta indian, purtat în brațe de primul ministru romîn, surîde fericit și emoționat. În zîmbetul lui e adunată căldura și simpatia cu care marele popor indian i-a întîmpinat pe oaspeții romîni, tovarășii Chivu Stoica, Emil Bodnăraș și Avram Bunaciu.

Vizita miniștrilor romîni în India a luat sfîrșit. Zilele petrecute acolo, pe malul Gangelui, vor rămîne neuitate și ele vor cimenta și mai mult, în viitor, legăturile prietenești dintre țara noastră și Republica India. Zilele trecute, reprezentanții poporului nostru și-au continuat călătoria poposind în altă țară asiatică: Republica Democrată Vietnam.

Poporul romîn a urmărit cu simpatie lupta eroică a poporului vietnamez împotriva colonialismului, luptă încununată de succes. Astăzi R.D. Vietnam e o țară liberă, care face parte din familia frățească a statelor socialiste. Nu de mult, tovarășul Ho Și Min, președintele R.D. Vietnam, a făcut o vizită prietenească în țara noastră. Astăzi solii poporului romîn străbat pămîntul depărtat al Vietnamului.

Cele două popoare își întăresc astfel prietenia lor de luptă și de muncă, își cunosc îndeaproape succesele, punînd temelia unei colaborări și mai strînse și mai rodnice pe măreţul drum al socialismului.

FAPTA LUI GERARD

Se înserase de-a binelea. Pe strada pustie, elevul Gerard Keny din clasa I-a se grăbea spre casă. Întîrziase la un coleg bolnav, căruia îi explicase lecțiile. Urcă în fugă scara. Cînd ajunse la etajul unde locuia, un miros pătrunzător îi izbi nările. Se opri o clipă și-și spuse:

— Oxid de carbon. Cineva a uitat soba închisă.

Trebuie să știți că la Paris nu se ard lemne ci cărbuni. Nu-i fu greu să descopere că mirosul venea din apartamentul unde locuia colega sa, Chantal Moreau. Ce să facă? Știa că fiecare minut e prețios în asemenea cazuri. Ușa de la intrare era încuiată și dinăuntru nu venea nici un răspuns. Repede, pe scara de serviciu!

Intră în bucătărie și de aici în odaia de unde venea mirosul. Astupîndu-și gura și nasul cu un fular, deschise larg fereastra. Dintr-o privire își dădu seama că sosise la timp. Micuța Chantal, bunicul și bunica ei, surprinși în somn, păreau asfixiați. Gerard se năpusti pe trepte și în cîteva clipe suna la ușa medicului din cartier. Cei trei fură puși în afară de pericol.

A doua zi, fapta lui Gerard era cunoscută de vecini, de cartierul întreg. La școală fu felicitat, iar zilele trecute i s-a decernat medalia de aur pentru că, datorită prezenței sale de spirit, și-a salvat de la moarte colega și pe bunicii ei.

RADIO GLOB

● Lumea capitalistă e alarmată: în Statele Unite ale Americii a izbucnit o gravă criză economică. Cauzele sînt simple: imensele cheltuieli militare au sărăcit populația, care și-a redus cumpărăturile. Totul e ca un lanț. Neexistînd cumpărători, fabricile își reduc producția sau închid porțile, concediind muncitorii. In S.U.A. sînt astăzi aproape 6 milioane și jumătate de șomeri...

● Criza cuprinde toate sectoarele vieții americane. „Mai mult de 13.000.000 de familii locuiesc în cocioabe. Copiii noștri învață în clădiri care nu sînt mai bune decît cotețele păsărilor!" — a strigat la un congres președintele sindicatelor unite americane.

● Criza din S.U.A. se resfrînge și asupra altor țări capitaliste, mai ales asupra acelora care urmează cursa înarmărilor. In Anglia, alimentația populației s-a înrăutățit. Oamenii mănîncă mai puțin decît strictul necesar. Sărăcia e atît de mare, încît pentru realizarea de economii au fost închise pînă și cîteva teatre. Dacă însă s-ar fi renunțat la fabricarea unui singur bombardier cu reacție, n-ar fi fost nevoie de această măsură.

DE PE OGOARELE PATRIEI • DE PE OGOARELE PATRIEI • DE PE OGOARELE PATRIEI

Țările socialismului sînt legate între ele printr-o prietenie trainică și caldă, ce se manifestă în toate sectoarele vieții și muncii. Iată-l pe specialistul bulgar Nedelco Todorof dînd unei muncitoare de la G.A.S.-Urziceni sfaturi despre îngrijirea răsadurilor de legume.

Soarele (deși cam cu dinți uneori), în colaborare cu fila calendarului, și-a făcut datoria. El a vestit începutul unei mari bătălii a ogorului. Primăvara n-așteaptă... Țăranii muncitori au pornit pretutindeni să are, să însămînțeze, să pună temeiul recoltei de mîine.

Bătălia a început cu vești bune, care înseamnă belșug. Sectorul socialist al agriculturii cuprinde azi aproape jumătate din suprafața arabilă a țării, ceea ce îngăduie o mai bună folosire a terenului și a mijloacelor tehnice avansate. Se vor transporta pe ogoare, în primăvara aceasta, cu 10.000 tone mai multe îngrășăminte chimice decît anul trecut. Incă 4000 de tractoare vor porni la arat alături de cele existente.

★

Țăranii muncitori din regiunea Constanța (prima regiune complet colectivizată a țării) s-au angajat să vîndă statului, în anii 1959 și 1960, cantitatea de 41.000 tone grîu și secară precum și 40.000 tone porumb. Lucrul acesta va contribui din plin la sporirea belșugului de pîine în orașe.

★

Gospodăriile viticole de stat au proiecte bogate în acest an. Recolta de struguri e prevăzută la numai puțin de 100.000 tone. Cele 27 de gospodarii pomicole din țară vor produce de asemenea 30.000 tone de fructe. Deci, vă puteți bucura de pe acum de roadele gustoase ale verii și toamnei!

★

„Alo, aici G.A.S.-Curtișoara, regiunea Pitești!"... Și vestea, venită ca o furnică harnică pe fir, ne-a mai adus la urechi o victorie: curtișorenii au efectuat, pînă la 15 martie, aproape 50% din planul lor de arături. Au însămînțat mazărea și ovăzul, au transportat îngrășămintele pe ogor... Dar ca orice gospodari chibzuiți, n-au neglijat nici livada, nici via și nici grădina de legume. Faptele spun limpede: 1.300 pomi stropiți, 12 ha de vie săpate, 4 ha însămînțate cu ceapă și în plus răsadnițele calde cu roșii și varză timpurie.

La curtișoreni, ziua bună se cunoaște de dimineață!

★

Statul nostru se îngrijește cu drag ca oamenii muncii din agricultură să aibe condiții bune de viață. Pentru scopul acesta se cheltuiesc anual sume mari. Așa de pildă, numai pentru salariații gospodăriilor agricole de stat s-au alocat anul acesta 12.000.000 lei. Din acești bani se vor construi noi locuințe muncitorești, se vor da în folosință noi cantine, cluburi și creșe. In afară de aceasta unitățile agricole de stat își vor construi în curînd pe malul mării o mare și frumoasă casă sanatorială.

OLIMPIADA LITERAR ARTISTICA

Și după aceste două tablouri — la alegere — participanții vor putea alcătui cîte o povestire.
Citind explicațiile veți înțelege mai bine tablourile.

Un tablou despre voi și un peisaj

Un grup de pionieri face experiențe într-un laborator înzestrat anume pentru copii — iată subiectul tabloului „Micii chimiști" de Gh. Glauber. Am ales intr-adins această lucrare pentru că ea ilustrează o scenă caracteristică pentru viața voastră. Dar scrieți voi, deoarece asemenea momente voi înșivă le trăiți zilnic, sînteți asemenea și simțiți asemenea poate, cu personajele tabloului.

Marele nostru pictor Ștefan Luchian ne-a lăsat neaumărate peisaje din locurile pe unde a trăit. Lucrările de la Brebu sînt printre cele mai reprezentative pentru felul cum artistul se cufunda cu sufletul în peisaj. Am ales tabloul „Fîntînă la Brebu" tocmai pentru că în el se vede limpede cît de bun prieten este artistul cu locul unde trăiește, cît de bine înțelege el graiul naturii și al lucrurilor.

Peisajul acesta conține trei elemente: o căsuță, un copac și o fîntînă. Căsuța e umilă, urîtă, cu pereți coșcoviți, cu ferestre nesimetrice, cu scara dărăpănată. Copacul e singur, nu prea umbros, nici falnic. Fîntîna e primitivă, lucrată stîngaci, cu lemnul scorojit de ploi. Peste toate stă un petec de cer nici prea albastru, nici prea însorit. Pe jos, un petec de iarbă neîngrijită. Acum priviți tabloul în ansamblu și observați ce imagine frumoasă a săvîrșit artistul din aceste elemente obișnuite, sărăcăcioase! Desenul compoziției e atît de echilibrat, încît privitorului îi apare limpede înțelesul pe care acest colț de sat îl are pentru artist. Luchian preamărește aici liniștea, tihna peisajului umil, care vorbește ochilor despre viața umilă și curată a poporului. În armonia pe care ochiul tău a găsit-o aici, citim noblețea nebănuită a acestei vieți. Dar în ușoara tristețe ce învăluie tabloul, izvorînd din coloritul lui, din nuanțele puțin șterse, pămîntii, răzbate amărăciunea sărăciei.

O casă, un om, o fîntînă și sufletul artistului care le dă viață — din aceasta se compune o imagine care spune despre traiul și simțirea țăranului tot atît de mult cît ar fi putut spune o compoziție cu oameni bine portretizați.

ANCA ARGHIR

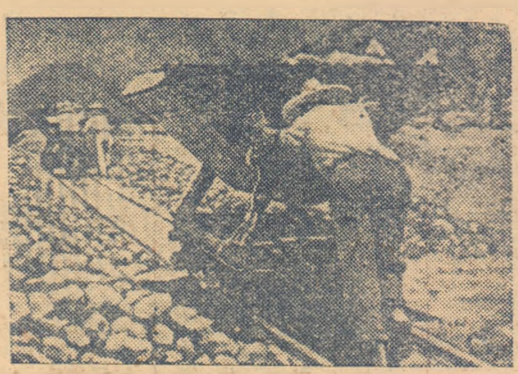

ȘT. LUCHIAN: „Fîntînă la Brebu"

GH. GLAUBER: „Micii chimiști"

Monstrul verde din Guatemala

Desigur, titlul v-a aprins curiozitatea: cum va fi arătînd această nouă și teribilă descoperire a naturaliștilor? Dar trebuie să vă dezamăgim: monstrul verde nu poate fi clasificat în nici un atlas zoologic. Monstrul verde este invizibil. Și cu toate acestea el are mii de tentacule cu care își înșfacă nesățios prada, iar băștinașii Americii Centrale îndură din plin lăcomia și cruzimea lui...

Atunci cărei specii aparține această reptilă misterioasă?

Puțină răbdare, veți afla îndată. Mai înainte însă, cîteva cuvinte despre Guatemala, țara pitică a uriașelor plantații de fructe exotice.

Ea face parte, cum știți, din statele Americii Centrale, acea fîșie de pămînt ce zăgăzuiește apele a două oceane.

Cîndva, cu secole în urmă, pe meleagurile acestea a înflorit o civilizație devenită aproape legendară: civilizația Maya. Vechii mayași atinseseră un mare grad de cultură, aveau o scriere a lor, înălțau palate și monumente vădind un minunat simț artistic. Dar toată această măreție născută din munca și priceperea a zeci de generații s-a risipit ca fumul sub năvala cotropitorilor spanioli. Primul dintre aceștia, care a cucerit întreg pămîntul Guatemalei, trecîndu-l prin foc și sabie, a fost conchistadorul Alvarado, în prima jumătate a secolului al XVI-lea. Mii și mii de indieni au căzut jertfă setei de aur a războinicilor spanioli. Unele triburi s-au refugiat pe platourile înalte și stîncoase ale munților, unde au pierit cu încetul. Altele, îngenunchiate, au rămas să robească pe propriul lor pămînt, devenit colonie spaniolă. Urmașii acestor triburi formează azi majoritatea populației guatemaleze, iar graiul lor numără 22 de dialecte Maya.

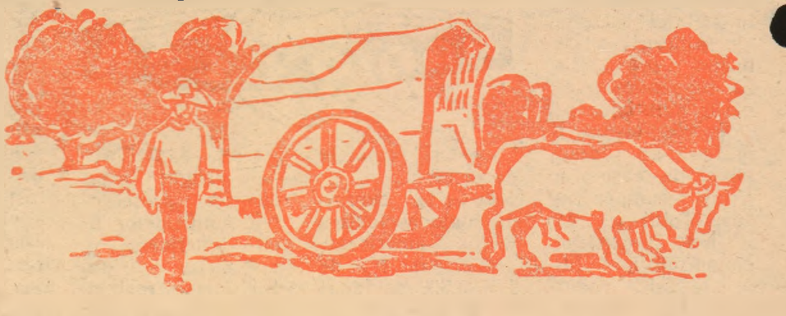
În 1821 Guatemala a fost declarată independentă. Dar pămîntul ei nu s-a mai înapoiat la vechii băștinași. Locul conchistadorilor spanioli l-a luat un jefuitor și mai aprig, și mai lacom: capitalul englez și american.

Cerul albastru al Guatemalei e îmbălsămat de mireasma amețitoare a fructelor sudice. Pe fîșia mănoasă de pămînt, scăldată de apele Pacificului, se întind cît vezi cu ochii plantații de cafea, de bananieri, de cacao, de trestie de zahăr. Dar roadele acestor grădini de vis, stropite cu sudoare și sînge de băștinași, sînt ale monstrului verde. Monstrul verde are un nume foarte pașnic: „United fruit company". Adică „Intreprinderea de negoț cu fructe". Dar băștinașii îi spun numai „monstrul verde". Pentru că reprezentantul acesta al capitalului american stăpînește, ca o omidă gigantică, sute de mii de hectare de plantații în majoritatea țărilor latino-americane. Vapoarele sub pavilionul lui „United fruit" transportă anual din America Centrală milioane de legături de banane, mii de saci de cafea și cacao.

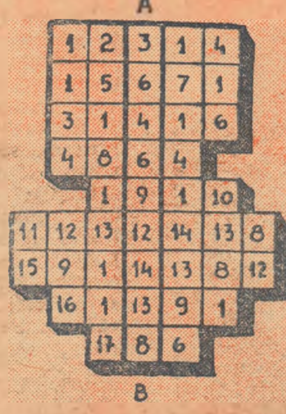
Trusturile din S.U.A. au inclus, firește, Guatemala și în planurile lor războinice, agresive. Dar masele populare din Guatemala se împotrivesc atît exploatării crîncene, cît și planurilor de război. Istoria micului stat — mai ales cea din ultimii ani — e presărată cu răscoale și greve. Pozițiile monopolurilor americane în Guatemala sînt tot mai șubrede.

...De vechea civilizație Maya mai amintesc doar ruinele năpădite de ierburi și bătrînul vulcan Tahumulko, stins și el de mult. Dar năzuința de libertate și pace a poporului e mai puternică decît vulcanii. Monstrul verde are de ce se teme.

VAL. MAGURA

De la A la... B!

1. Localitate vestită din Apuseni. 2. Orășel pe Valea Prahovei; 3. Regiune în R.P.R.; 4. Miercurea...; 5. Oraș mare în Banat; 6. Primul oraș constănțean pe linia București-Constanța; 7. „Lele de la... / Cu catrință și cu iie; 8. ...Dornei, localitate balneo-climaterică; 9. Tg..., regiunea Craiova, și apă oltenească.

De la A la B, unul din cele mai... mari orașe din R.P.R.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București. Piața „Scînteii" tel. 7.60.10. 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".